No. 2964 Woensdag 6 Juli 1938 55ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit blad verschijnt elke Woensdag en Zaterdag
Abonnementsprijs voor het gebiedsdeel
fl. 2.— per kwartaal bij vooruitbetaling.

Redactie: St. Elisabeth's Gasthuis Tel. 292
Administratie: St. Thomas-college Tel. 550
Uitgever: W. J. A. Donders.
Drukkerij van het Vicariaat.

Voor het Buitenland fl. 10.— per jaar
Afzonderlijke nummers fl. 0,10

Het Pionierswerk van de „CURAÇAO."

We hebben enige tijd geleden reeds geschreven over de aardige prioriteits kwestie, welk stoomschip het eerst de Oceaan overstak.

In Londen wordt n.l. thans een expositie gehouden, geheel gewijd aan de transatlantische stoomvaart van de laatste honderd jaar. Daarbij wordt de reis van het Engelse s.s. „Sirius", dat in 1838, dus precies een eeuw geleden, van Cork naar New-York voer, als het beginpunt van de trans-atlantische stoomvaart genomen.

In ingezonden stukken in de „Times", ook van Nederlandse zijde, welke we indertijd geciteerd hebben, is evenwel terecht op de tocht van de „Curaçao" in 1827 gewezen, terwijl zelfs nog voor andere schepen de eer wordt opgeëist, reeds vóór 1838 met stoomvermogen de transatlantische tocht te hebben gemaakt.

In ieder geval staat vast, dat de pionierstocht van de „Curaçao" reeds elf jaar vroeger dan die van de „Sirius" plaats vond en dat de „Curaçao" het eerste Nederlandse stoomschip is geweest, dat de Atlantische Oceaan overstak.

Op 26 April 1827 vertrok het schip van Hellevoetsluis en vier weken later, op 24 Mei, kwam het te Paramaribo aan. Via Curaçao, vanwaar het schip 6 Juli vertrok, werd de terugreis naar Nederland aanvaard. Op 4 Augustus kwam het schip weer te Hellevoetsluis aan. Op de romantische tocht, waarvan wij ons in deze tijd geen voorstelling kunnen maken, stond 't schip onder leiding van den luit. ter zee 1e klasse J.W. Moll. De „Curaçao" was 438 Engelse ton groot, mat 143 voet, was getuigt met drie schoenermasten en gewapend met twee caronades (scheepskanonnen) .De bemanning bestond uit 42 koppen. Het schip vervoerde mail- en ministeriele dépêches en andere waardevolle zaken naar onze koloniën in West-Indië. Op de heen- en terugreis gingen ook reeds enkele passagiers mee.

Oorspronkelijk heette het schip „Calpe". Het was namelijk in Engeland gebouwd, door de fa. Duke te Dover. Reeds vóór het evenwel afgebouwd was, werd het door onze Marine aangekocht en herdoopt in „Curaçao". (De acte van verkoop en overdracht is eveneens tentoongesteld). Na deze eerste, moedige en glorieuse tocht, heeft de „Curaçao" nog een paar reizen naar West-Indië gemaakt. Daarna, in de tijd van de afscheiding van België en Nederland, is de „Curaçao" een tijdlang op de Schelde gestationneerd geweest. Later heeft het schip weer dienst gedaan in de West-Indische wateren. In 1850 is het gesloopt.

Het is niet ondienstig, dat weer eens de aandacht wordt gevestigd op deze feiten. Een autoriteit als de heer J. W. van Nouhuys, die een speciale studie van dit onderwerp heeft gemaakt, noemt de „Curaçao" „het eerste als werkelijk stoomschip uitgeruste en als zodanig bevaren schip, dat de reis maakte heen en weer over de Atlantische Oceaan, als inleiding bovendien van een geregelde stoomvaart- en mailverbinding tussen Europa en Amerika.

De oude schepriem teruggekeerd.

De heer Van Nouhuys, die het eerste scheepsjournaal van de „Curaçao" in een deel van de Linschotenvereniging weer heeft uitgegeven, schrijft in zijn voorbericht tot deze uitgave nog:

Aan het tijdperk, waarin het zich snel ontwikkelende, uit handelsoorpunt rendabele Stoomvaartverkeer over de Atlantische Oceaan, krachtig is gaan grijpen in de economische en cultuurgeschiedenis der mensheid, een tijdperk, dat op zijn vroegst begint met het jaar 1838, ging een korte phase vooraf, die op zich zelf een overgang vormt van aanmerkelijke historische betekenis, niet het minst op het gebied van de techniek der zeevaart: de aloude schepriem, ongetelde eeuwen geleden door de ontwikkeling van het zeilvermogen weggevaagd van de baren der wereldzee, opnieuw teruggekeerd maar in machtiger vorm, nu mechanisch bewogen door het stoomwerktuig, zich gereed makend om de heerschappij ter zee over te nemen van lucht- en zeilvlak, zij het dan niet voor de verdere levensduur van het mensdom".

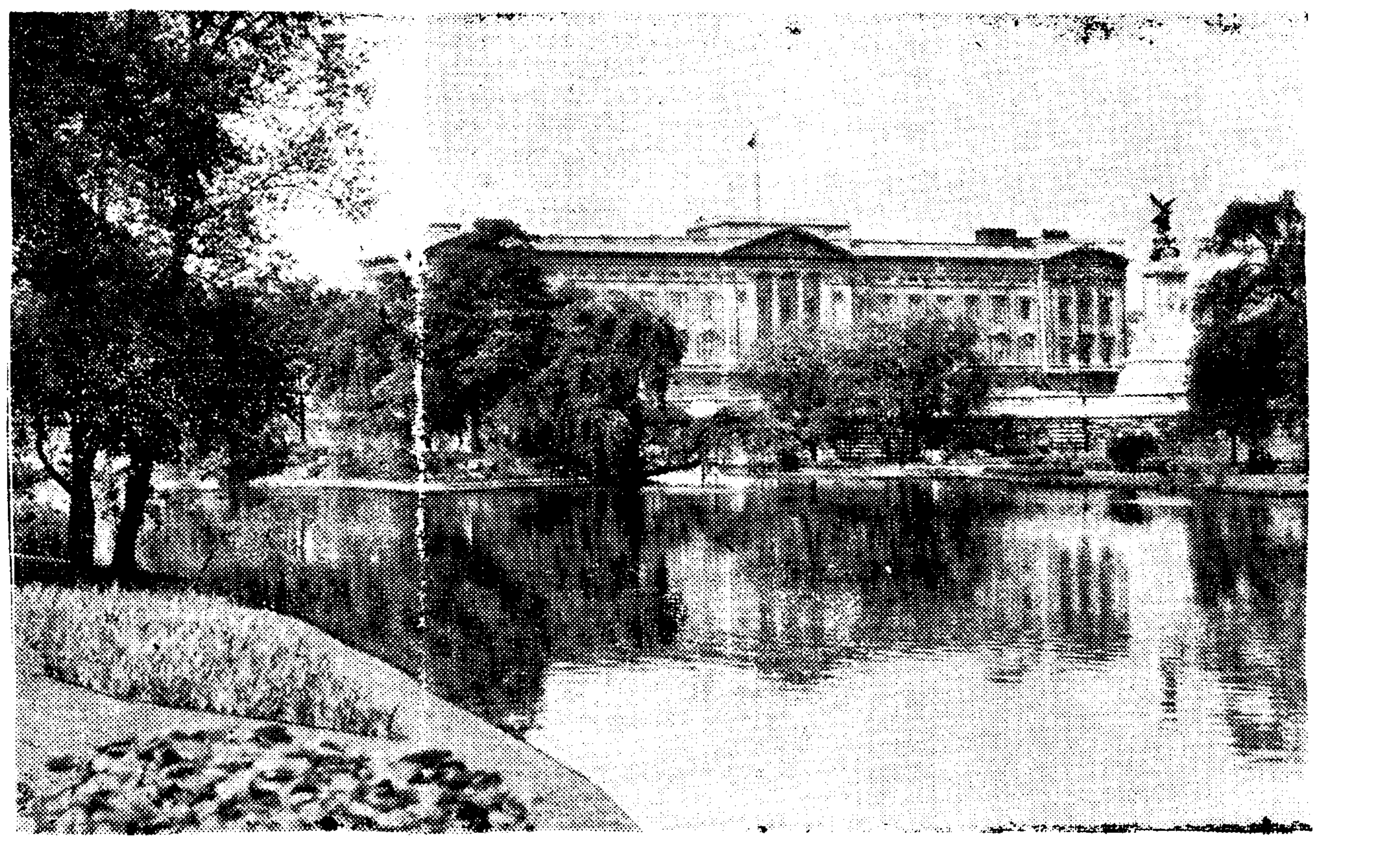
In deze ontwikkeling betekent de tocht van de „Curaçao" een belangrijke gebeurtenis. (Er moge hier nog aan herinnerd worden, dat Koning Willem een belangrijke stoot gaf tot deze tocht). Deze tocht geschiedde elf jaar vóór de Engelse stoomschepen „Sirius" en „Great Western" naar Amerika voeren en daarmede een geregelde stoomvaartverbinding op Amerika inleidden.

Op de tentoonstelling zijn verschillende gegevens, die op de „Curaçao" betrekking hebben, aanwezig. Zo is er nog een onvoltooid model van deze raderboot (om naast dit begin van het Ned. Transatlantische verkeer het laatste punt in de ontwikkeling te laten zien, is tevens een model van de „Nieuw Amsterdam" geplaatst). Verder zijn de bouwtekeningen en het schegbeeld van de ‚Curaçao" tentoongesteld, terwijl ook aanwezig is een afbeelding, waarop het schip voorkomt, de haven van Rotterdam binnenkomend. Het Rijksarchief heeft voor deze tentoonstelling het oorspronkelijke scheepsjournaal van de „Curaçao" en de acte van overdracht en verkoop van het schip (toen het van Engeland naar onze Marine overging) beschikbaar gesteld.

Verder zijn nog tentoongesteld een paar modellen van raderboten uit de eerste tijd van de stoomvaart: van de „Comet", het eerst pasagiersstoomschip, dat in Europa gebouwd werd, in 1812, door John Wood en Co. Glasgow; van de „Pelikaan" en van de „Dordrecht"; van de „Leerdam", de eerste in Nederland gebouwde Ooceaanstomer en voorts een drietal afbeeldingen van Engelse stoomschepen uit het begin van het transatlantische stoomvaartverkeer, n.l. van de ‚Sirius" de „Great Western" en de „Great Eastern".

De raderboot „Sirius" maakte in 1833 (van 4 tot 22 April) een tocht van Cork naar New-York, waarbij zij voortdurend van stoomvermogen gebruik maakte. Hiermee was het begin van een geregelde stoomvaartverbinding tussen Engeland en Amerika gemaakt. De „Sirius" was slechts 703 ton groot. De Great Western voer op 7 April 1838 van Bristol, drie dagen later dan de „Sirius" en arriveerde in New-York op 23 April, slechts enkele uren later dan de „Sirius". De reis duurde dus 15 dagen.

Met belangstelling mag nu het resultaat van de verdere onderzoekingen worden tegemoet gezien. Welk schip het ook geweest moge zijn, dat met stoomkracht de eerste Oceaanreis maakte, in ieder geval niet de „Sirius", zoals de Londense tentoonstellingsbestuurderen menen, doch zeer vermoedelijk, onze Nederlandse raderboot „Curaçao".

PALEIS BUCKINGHAM. Het beroemde oude paleis Buckingham, dat vele jaren het tehuis was voor Engelse Koningen, is verkocht voor 3 millioen pond sterling, daar Koning George hier niet graag wilde wonen, zoals men zegt.

De technische herziening der belastingen.

Z. Exc. de Gouverneur heeft de Staten aangeboden een vijftal landsverordeningen inzake de inkomstenbelasting, de dividend- en tantimebelasting, gebruiksbelasting, grondbelasting en nadere regeling inzake beroep in belastingzaken.

Uit de Algemene Beschouwingen lichten wij de volgende bijzonderheden. Ondanks het bestaan van een nieuwere wetenschappelijke stroming laat het zich aanzien, dat het nog geruime tijd de gangbare leer zal blijven, dat een rechtvaardig belastingstelsel zich behoort te baseren op het draagkrachtbeginsel, waarmee wordt bedoeld, dat zoveel mogelijk moet worden gestreefd naar het verdelen der op te brengen belastingen over de verschillende individuën, rekening houdende het een ieders draagvermogen. Wil dit beginsel tot zijn recht komen, dan zal steeds een belasting naar het inkomen in ieder belastingstelsel een zeer voorname plaats innemen.

Wat dus ook het resultaat mag zijn van het diepgaand onderzoek hetwelk thans wordt ingesteld, naar de vraag, of het in dit gebiedsdeel geldende belastingstelsel aan alle eisen der rechtvaardigheid voldoet, zeker is, dat een belasting naar het inkomen daarin de plaats zal worden toegekend, die zij sedert tientallen van jaren inneemt. De bedoeling van de thans aangeboden ontwerpen is dan ook geenszins om daarmede thans een verandering van koers in de belastingheffing voor te bereiden, doch is uitsluitend het voldoen aan een reeds lang gekoesterde wens om op vele punten de belasting naar het inkomen technisch te herzien en om de in andere landen verkregen resultaten in het bijzonder inzake begripsomschrijving, ook in dit gebiedsdeel ingang te doen vinden.

Van oudsher is de heffing van ene belasting naar het inkomen een van de nieteligste problemen waarmede de overheid zich heeft te bemoeien en aan hem, die als toepasser van de wetgeving op dit punt zich heeft in te laten met de teerste vragen van privaten aard als inkomen en vermogen en vaak ook van de besteding daarvan, worden eisen van tact en fijnzinnigheid gesteld, die wellicht in geen enkele tak van overheidsdienst een maatstaf voor ambtelijke geschiktheid vormen. Maar deze eisen worden onnodig verzwaard, indien niet nauwkeurig in de wetgeving rechten en verplichtingen van den wetstoepasser zijn neergelegd en indien niet zo afdoende mogelijk is vastgelegd, wat het belastingobject in het onderhavige geval dus „inkomen" eigenlijk is. Ook de belastingbetaler zal ten zeerste gebaat zijn met een wetgeving, waarin aan het persoonlijke inzicht van den wetstoepasser zo min mogelijk is overgelaten, m.a.w. dat hij zich onder welke omstandigheid ook gevrijwaard weet tegen ambtelijke willekeur, welke op dit gebied in de allereereerste plaats dient te worden evrmeden.

In de nieuwe ontwerpen is aanleiding gevonden om de berechting van de geschillen aan een grondige herziening te onderwerpen. De aangebrachte wijziging komt hierop neer, dat in de vervolge op de bezwaarschriften zal worden beslist door den inspecteur en dat vervolgens hiertegen in beroep kan worden gekomen bij de Raad van Beroep voor Belastingzaken.

De Memorie zegt verder:

Dat de aangeboden ontwerpen slechts een technische wijziging medebrengen en dat zij niet tot gevolg hebben, dat bevolkingsgroepen in de belasting vallen, die daaronder voorheen niet vielen, noch dat de belasting zwaarder zal drukken dan thans het geval is.

Waar het hier gaat om een technische herziening verwacht het Bestuur geen verandering in de opbrengst der belasting. Waar alle rechten en verplichtingen scherper zijn omlijnd en dus ook de fiscus zich in sommige gevallen meer beperkingen zal moeten opleggen, zullen zich wellicht gevallen voordoen, dat van belastingheffing moet worden afgezien, doch ook het omgekeerde zal zich kunnen doordoen.

Nochthans heeft het Bestuur gemeend, hierop een uitzondering voor te stellen en wel deze, dat de thans bestaande vrijstelling voor de Bovenwindse eilanden niet langer moet worden bestendigd. Het komt het Bestuur overbodig voor in deze te treden in beschouwingen aangaande de economische positie dezer eilanden, want wat ook de conclusie moge zijn, welke uit deze beschouwingen aangaande deze positie zou moeten worden getrokken, het vraagstuk of al of niet een inkomstenbelasting moet worden geheven gaat geheel buien deze conclusie om. Immers het bestaan van een bepaald inkomen beslist over het al of niet heffen van een inkomstenbelasting, omdat het bestaan van dat inkomen het vereiste criterium inzake het aanwezig zijn van draagvermogen medebrengt. Dat het wellicht aan slechts betrekkelijk weinig personen gelukt is om dat inkomen te behalen, dan wel dat het behalen daarvan wellicht onder bijzonder moeilijke omstandigheden moet geschieden, doet niet te kort aan het feit, dat bij het bestaan van dat inkomen een bepaalde draagkracht aanwezig is en dus tot belastingheffing moet worden besloten.

Arbeidsduur en Winkelsluiting

HET RAPPORT VERWEY.
DE BEMOEIINGEN VAN S.C.E.O.M.

De circulaire die laatst van de hand van het Bestuur van SCEOM (Vereniging van Winkel- en Kantoorbedienden) is verschenen, heeft veel stof doen opwaaien. En met reden, want wettelijke regeling van de Arbeidsduur en de Winkelsluiting is van vitaal belang en zeer urgent.

De inhoud van die circulaire is ons uit het hart gegrepen. Er komt een zinsnede in voor, waarin zeer terecht gezegd word dat men haast zou denken, dat SCEOM uitgestorven was. Het leek inderdaad zo, doch in diezelfde circulaire kwamen wij het motief van dat stilzwijgen te weten. N.l. had het SCEOM-bestuur indertijd een onderhoud met den Gouvernementsadviseur in sociale aangelegenheden, Ir. Verwey, waarbij op grond van de toezegging van deze laatste, dat hij de wensen van het kantoor- en winkelpersoneel ter harte zou nemen en er terdege rekening mee zou houden bij het uitbrengen van zijn rapport, genoemd Bestuur dan overeen gekomen heeft, voorlopig geen openlijke actie te voeren. SCEOM heeft hiermede haar goede wil getoond. Wij geven het Bestuur groot gelijk en ook geven wij haar gelijk, dat zij, nu het lang verbeide Rapport Verwey eindelijk verschenen is, besloten heeft wederom actief in het openbaar op te treden.

SCEOM heeft wel veel geduld gehad en met recht kan ze thans verwachten dat alles nu eindelijk over de gehele linie geregeld zal worden, zoals het behoort. Immers, wordt het nu niet gedaan, wanneer dan wel? En vooral omdat thans een speciaal Departement van Economische en Sociale Zaken in het leven is geroepen, hetwelk ongetwijfeld onmiddellijk zijn volle aandacht aan dit zeer actuele onderwerp zal besteden, mag binnenkort worden tegemoet gezien, dat de Winkelsluitingsverordening „once and for all" naar tevredenheid van allen zal worden herzien.

Wij moeten direct erkennen, dat wij het enigszins optimistisch hebben uitgedrukt, want inderdaad zal het onmogelijk zijn om **iedereen** die bij de zaak betrokken is, tevreden te stellen. Er is immers nog steeds een handjevol winkeliers, die, verblind door kortzichtig eigenbelang, niets geven om wat afleiding voor zichzelf en dus nog minder om dat van hun bedienden. En wat nog erger is: er zijn ook een paar Curaçaose handelslui, welke deze winkeliers, die veeleer een verlenging van de winkelsluitingstijd en van de arbeidsduur wensen, in hun streven steunen. Voor diegenen die het nog niet weten — het zullen wel heel weinigen zijn — zullen wij terloops opmerken dat het handjevol winkeliers voornamelijk, indien niet geheel, uit vreemdelingen bestaat, terwijl met de paar handelslui bedoeld wordt, enige zeer invloedrijke personen uit onze zakenwereld, die direct belang hebben bij de bloei van de zaken van de vreemdelingen, omdat ook zij hieruit materieel profijt trekken.

Het is wel uiterst bedroevend, dat die handelsmensen op deze verfoeilijke wijze misbruik maken van hun invloed. Tezamen met die vreemdelingen zullen zij bekend komen te staan als „de minderwaardige elementen uit onze handelsstand." Zij vergeten dat vroeg of laat de sociale rechtvaardigheid zal moeten zegevieren en dat de publieke opinie zeer tegen hen gekant zal zijn. Laat hen niet uit het oog verliezen, dat hun alles behalve correcte handelwijze zich kan wreken. De schade die zij zichzelf zouden kunnen toebrengen door vijandig te staan tegenover de publieke opinie is veel groter dan hetgeen zij kunnen verdienen tengevolge van het succes van de vreemdelingen in kwestie.

In het Rapport Verwey wordt voorgesteld om te verbieden een winkel voor het publiek geopend te hebben:

a. Op Zondagen vóór 10 uur en na 13 uur, met dien verstande dat kappers- en barbierswerkzaamheden reeds van 9 uur af mogen worden verricht.
b. Op andere dagen vóór 7 uur en na 19 uur en langer dan gedurende 11 uren.

Wij waren ten zeerste verbaasd, toen wij dit lazen en vinden het wel zeer onbevredigend. Om te beginnen zou bij zulk een regeling de mogelijkheid blijven bestaan dat een winkelier zijn bedienden laat werken nadat zijn winkel voor het publiek gesloten is, (zoals tot nu toe al te dikwijls gebeurt). Bovendien zou een dusdanige regeling weinig verandering brengen in de bestaande toestanden, en zou dus zeker niet aan de wensen tegemoet komen van **alle winkelbedienden** en van **het overgrote gedeelte van de winkeliers zelve.** (Het is overbekend, dat het grootste gedeelte der winkeliers een drastische regeling hierin wenst).

Er wordt dan ook niet verwacht, dat het Bestuur zich aan deze voorstellen zal houden. De Winkelsluitingsverordening is, zonder nadelige gevolgen, voor wie ook voor een veel doelmatiger herziening vatbaar.

WAAROM GEEN ALGEHELE ZONDAGSRUST, ZOALS DAT OVERAL IN DE NABURIGE LANDEN IS? Om de wensen van alle winkelbedienden en van het grootste deel der winkeleigenaars te bevredigen, zou men voor de andere dagen moeten bepalen, dat de winkel voor het publiek niet geopend mag zijn vóór **8 uur** en niet na 18 uur, met die verstande dat de arbeidsduur voor de winkelbedienden niet langer mag zijn dan 8½ uur. Zij zullen dus 1½ uur schafttijd hebben en het zal de winkelier niet geoorloofd zijn, zijn bedienden te laten werken nadat zijn winkel vóor het publiek gesloten is. (Voor provisiewinkels zou het misschien nodig zijn de openingstijd wat vroeger te stellen).

Noemenswaardige bezwaren kunnen hiertegen niet bestaan, want men lette wel: de koopkracht van het publiek neemt met deze regeling niet af, doch blijft zoals hij is. Nadeel vloeit hieruit voor de winkeliers dus niet voort.

Wat momenteel op Zondag en andere dagen na 18 uur wordt verkocht zal dan evengoed op andere uren van de dag aan de man gebracht worden. Overigens herhalen wij dat het overgrote gedeelte der winkeleigenaars naar zulk een regeling snakt, omdat zij dan meer vrijheid zullen hebben, zonder vrees voor concurrentie.

Wettelijke regeling van een jaarlijkse vacantie met behoud van loon en van de voorwaarden van ontslag (voor alle winkel- handels- en kantoorbedienden), alsmede regeling van de arbeidsduur van handels- en kantoorbedienden, acht de Hr. Verwey schijnbaar wel wenselijk, doch niet urgent. Maar nu het toch in de bedoeling van het Bestuur ligt één lijn te trekken en sociale verhoudingen op elk gebied te verbeteren, kunnen wij niet inzien, waarom ook hierin tegelijkertijd geen wettelijke regeling zou worden gebracht, waar zulk een regeling toch wenselijk is. Laat men het ijzer smeden, nu het heet is.

Wat de arbeidsduur op kantoren betreft, kan men ook deze gedachtengang hebben: Op de kantoren van het Gouvernement, van de C.P.I.M. en van verschillende grote firma's in de stad, wordt tegenwoordig — bijzondere diensten, zoals de scheepvaart b.v., daargelaten — 7 uur en zelfs minder per dag gewerkt; echter zijn er ook andere kantoren, waar veel langer gewerkt wordt; de betreffende firma's maken misbruik van de aan haar overgelaten vrijheid en dus moet deze vrijheid bij de wet aan banden worden gelegd.

Wij verwachten dat door de vreemdelingen en vooral van de zijde van de invloedrijke handelslui, die wij elders in dit artikel op het oog hadden, moeilijkheden zullen worden gemaakt tegen de voorstellen die wij hierin naar voren hebben gebracht, wij weten ook zo ongeveer wel wat die moeilijkheden zullen zijn en zouden hierbij direct overrompelende tegen-argumenten kunnen aanvoeren. Wij willen echter afwachten; indien er moeilijkheden gemaakt worden, zal het Bestuur van SCEOM ze wel oplossen. Doet SCEOM dat niet, dan zullen wij voor haar de pen opnemen.

Winkel-, handels- en kantoorbedienden: „Let op Uw saeck!" Nu is het meer dan ooit noodzakelijk dat gij **één geheel vormt.** Organiseert U in SCEOM; geeft haar Uw verlangens te kennen. ZIJ ZAL UW BELANGEN VOORSTAAN......

X.

ALGEMEEN POLITIEK OVERZICHT

In de politieke wereldsituatie is het betrekkelijk rustig. We schrijven natuur- „betrekkelijk". Want in Spanje en China blijven de oorlogen woeden en blijven ook de bommenwerpers steden als Alicante, Barcelona en Valencia aanvallen. Bij deze laatste stad echter schijnen de afweermiddelen goed werk te hebben verricht.

Ook nieuwe berichten van een zuivering in de Gepoe, zal weinig indruk meer kunnen maken. Hoe verschrikkelijk de huidige tyrannie is in het Bolsjewistische Rusland, ook aan deze terreurberichten, zijn we langzamerhand gewoon geraakt.

Dan heeft Nederland nog een nota gestuurd aan Mexico betreffende de confiscatie van de olie, waarbij ook talrijke Nederlandse belangen zijn gemoeid. Nederland spreekt daarbij zijn verontrusting uit over het feit, dat Mexico al olie aan het verkopen is, zonder dat het eindoordeel van het hoogste gerechtshof is gevallen. Of deze nota veel aan de situatie zal veranderen, geloven we echter niet.

Dan zitten Engeland en Frankrijk nog steeds met het minderhedenprobleem in Tsjecho Slowakije. Het is bekend, dat de oplossing van dit probleem heel sterk door beide genoemde mogendheden wordt beinvloed. En nu dezer dagen hebben zij gezamenlijk nog weer eens een nota gezonden aan de Tsjecho Slowaakse regering om met de oplossing wat op te schieten.

Ten slotte hebben we nog iets mede te delen over Oostenrijk.

In het Oostenrijkse katholieke weekblad „Schönere Zukunft" publiceert mgr. dr. Waitz, de Vorst-Aartsbisschop van Salzburg, een artikel tegen de critiek, welke in de buitenlandse pers tegen de eerste verklaring van het Oostenrijkse Episcopaat na de Anschluss werd uitgeoefend.

Wij menen, dat, waar ook wij destijds onze bezwaren hebben doen horen, mgr. Waitz recht heeft, dat ook zijn woord door onze lezers vernomen wordt. Wij laten de essentiele gedeelten van bedoeld artikel daarom volgen:

„De buitenlandse pers kan zich nog steeds niet neerleggen bij de verklaring van het Oostenrijkse Episcopaat bij de Duitse verkiezing van 10 April.

In de maand Mei zijn gelijktijdig nog verschillende artikelen in verschillende organen van West-Europa verschenen, waarin de houding van het Oostenrijkse Episcopaat de meest onbegrijpelijke gebeurtenis van de maand Maart 1938 wordt genoemd.

In het begin verwonderden zich katholieke en niet-katholieke organen over deze houding in dezelfde mate, maar nu zijn het vooral de katholieke periodieken, die zich soms in zeer omvangrijke artikelen, beslist afwijzend uitspreken over de houding van het Oostenrijkse Episcopaat.

In de commentaren op de verklaring der Bisschoppen wordt vooral gezegd, dat de gewetens hierdoor in verwarring worden gebracht. Het Oostenrijkse Episcopaat had immers nog in December van het vorige jaar aan de bisschoppen hun gevoelens van broederlijke deelneming tot uiting gebracht ten aanzien van de moeilijkheden der Katholieke Kerk in Duitsland, en in de laatse dagen van Febrauri had Kardinaal Innitzer nog gebeden verordend voor de vrede en de vrijheid van het Oostenrijkse vaderland.

Deze beide feiten zijn waar. Maar wij stellen hier het volgende tegenover: Toen de Anschluss een feit en Adolf Hitler staatsopperhoofd van Oostenrijk geworden was, vormde het eerste dan een beletsel voor de Bisschoppen, om het nieuwe staatsopperhoofd te erkennen? En was het tweede een hinderpaal voor het Oostenrijkse Episcopaat om zo spoedig mogelijk om te zien naar de mogelijkheden van een vruchtbare actie onder de geheel nieuwe verhoudingen? Zou juist het tegendeel geen plichtsverzuim zijn geweest tegenover Kerk, volk en staat?

De meeste buitenlandse critieken wijzen erop, dat er de laatste jaren een nauwe band bestond tussen godsdenst en politiek. Tegenover deze bewering moet met nadruk geconstateerd worden: de Kerk heeft, in Oostenrijk nooit onmiddellijk invloed uitgeoefend op politieke besluiten en geen enkele Oostenrijkse Bisschop, ook de Kardinaal niet, heeft ingewerkt op regeringsmaatregelen. Het waren zeker Katholieken, die de verantwoording voor de Oostenrijkse politiek droegen, maar zij hebben daarbij volgens hun geweten gehandeld zonder opdracht of bevel van de zijde der Kerk en zonder beinvloeding van de zijde van den Kardinaal van Wenen of van de Bisschoppen. De leidende staatslieden van Oostenrijk zelf — en dit moet voor de historie vastgesteld worden — hebben het reeds vermeden, de Kerk met politieke verantwoordelijkheid te belasten.

Vanzelfsprekend stelden de Oostenrijkse bisschoppen veel belang in de oprichting van een Christelijke staat, des te meer, omdat getracht werd de richtlijnen van de Encycliek „Quadragesimo Anno" op te volgen. Maar niemand kan ontkennen, dat het hier om een zeer veraf liggend deel ging en dat het vooreerst een poging en een waagstuk was, de voorbereidende arbeid te beginnen voor de oprichting van 'n Christelijk gemenebest.

Ja, een waagstuk! Want Oostenrijk had meer dan welk ander land van Europa, een eeuw van liberalisme achter de rug, en dertig jaar lang hadden de marxisten de staat ondermijnd. Het was vooraf moeilijk te overzien, of de gestelde taak al dan niet zou kunnen slagen.

De ontwikkeling van Oostenrijk na 1934 heeft bewezen, dat de voorwaarden voor de oprichting van een Christelijk gemenebest niet zo spoedig geschapen konden worden als men oorspronkelijk gedacht had. De Oostenrijkse Bisschoppen hebben meermalen en duidelijk op baar waren met een Christelijk gemenebest. Deze verklaringen waren geen verwijt aan de verantwoordelijke staatslieden, maar wel wilde het Episcopaat daardoor openlijk verklaren, dat er nog heel wat veranderen moest, alvorens men met de opbouw van een Christelijk staatsbestuur kon beginnen.

Het is duidelijk dat de Bisschoppen zolang er nog een mogelijkheid bestond, om het gestelde doel van een Christelijk gemenebest na te streven, aan dit doel moesten vasthouden; maar toen deze plannen onuitvoerbaar bleken te zijn, was het Episcopaat verplicht er op te letten, hoe de zending der Kerk het beste onder de nieuwe verhoudingen vervuld zou kunnen worden.

Hieruit blijkt de slotconclusie, die zeer veel kan bijdragen tot opheldering over de Maartse verklaring van het Oostenrijkse Episcopaat: in Oostenrijk bestond geen versmelting van godsdienst en politiek, zoals dikwijls wordt aangenomen; in de laatste vier jaren hebben de verhoudingen tussen Kerk en Staat zich zo ontwikkeld, dat er voor het contact tussen Kerk en Staat in de nieuwe verhoudingen een heel ander uitgangspunt was dan vijf jaar geleden in Duitsland het geval was. De Kerk in Oostenrijk had geen besprekingen tussen Kerk en Staat nodig, zoals de Kerk in Duitsland zulks in 1933 gedaan heeft. De Kerk in Oostenrijk mocht dit niet doen, maar moest trachten alle conflicten tussen Staat en Kerk te vermijden en een zodanige verhouding tot de Staat te scheppen, dat een goede verstandhouding te verwachten was.

Ook hierbij — en niemand twijfelde daaraan — konden moeilijkheden en zelfs ontgoochelingen niet uitblijven.

Meent men werkelijk, dat de onzakelijke houding van het buitenland ertoe kan bijdragen de positie voor de Katholieke Kerk in Oostenrijk te verlichten? De critici van de Maart-verklaringen zullen overigens zelf na kort beraad toegeven, dat hun de omstandigheden, waarin 't Oostenrijkse Episcopaat zijn beslissingen te treffen had ,te weinig bekend zijn, om 'n oordeel over de juistheid van zijn houding te vellen: immers juist in deze aangelegenheden is een nauwkeurige kennis van details nodig.

Tenslotte moet er nog op gewezen worden, dat het onbegrijpelijk is, hoe katholieken kunnen aannemen, dat het gehele Episcopaat van een land zich door de stemming van een ogenblik liet overweldigen en dat er geen enkel lid van het Episcopaat was, die aan de rechten van God en van de Kerk dacht, waar het in dergelijke omstandigheden voor de Bisschoppen toch allereerst op aankomt".

UIT DE INTERNATIONALE PERS.

DE KERK IN AMERIKA.

Zoals Belloc Haar ziet.

Gedurende een bezoek, dat ik kort geleden gedurende vier maanden aan Amerika bracht" — aldus Hilaire Belloc in The Universe — „en waarbij mijn werk mij vooral in aanraking bracht met Katholieke families en instellingen (ik hield lezingen voor Fordham, de grote Katholieke Universiteit te New York), was ik in staat mij een beeld te vormen — al was dit slechts in grote lijnen — van de positie der Katholieken in de Verenigde Staten.

Ieder die schrijft over een onderwerp van internationale betekenis heeft vóór zich zowel de tegenstellingen als de overeenkomsten tussen de door hem beschreven situaties. Wie bijvoorbeeld schrijft over een internationale macht zoals het Communisme van onze dagen, moet laten uitkomen dat dit in Engeland maar weinig betekende, en waarom dit zo is; hoe het in Frankrijk sterk was in het transportbedrijf en de industriesteden, maar niet onder de massa der landbouwende bevolking; waarom het in Duitsland zulk een bedreiging had gevormd; op welke wijze en waarom het bepaalde groepen der Russische bevolking had aangetast, enzovoorts. Op soortgelijke wijze brengt een bespreking van de situatie der Katholieke Kerk in elke moderne staat evenzeer met zich mee, dat men de verschillen tussen de naties doet uitkomen evenals de overeenkomsten in de aanspraken, welke de Kerk overal doet gelden.

De eerste moeilijkheid bij de bespreking van het Katholicisme in de Verenigde Staten is, dat men zich helder voor ogen moet stellen, wat men bedoelt met de term „Katholiek". Deze kan worden gebruikt alléén voor practiserende Katholieken, en aldus mag men betitelen hen, die minstens eens per jaar de H. Communie ontvangen en elke week de H. Mis bijwonen. Maar dat is een eng-genomen definitie; in elke gemengde samenleving omvat de Katholieke groep nog meer. Tot haar behoren bijna allen, die als Katholiek gedoopt zijn, of in elk geval allen, die in de godsdienst onderwezen worden, of gedurende hun kinderjaren door andere met de practijk daarver vertrouwd raakten. Het kan omvatten (en moet zelfs omvatten, als men de invloed van het Katholicisme op de gehele samenleving wil nagaan) ook hen die geen onderricht, en zelfs geen doopsel ontvingen, maar leefden als lid ener Katholieke familie, in een hoofdzakelijk Katholieke samenleving, en de Katholieke sfeer en tradities waarderen".

Belloc spreekt hier blijkbaar als socioloog en historicus, die de invloedssfeer van het Katholicisme wil bepalen. Erg helder lijkt ons echter de wijze. waarop dit gebeurt, niet te zijn. Beter is het om, de geestelijke betekenis der Kerk in het oog houdende, al diegenen Katholiek te noemen, die tot het levende mystieke Lichaam Christus behoren. De naam-Katholieken worden dan uitgesloten, terwijl anderzijds sommige niet-Katholieken — waarvan de namen alleen zeker aan God bekend zijn — van dit gezichtspunt beschouwd de naam van „Katholiek" wèl waardig zijn. En de laatsten zullen vóor de invloedsfeer der Kerk zeker méér betekenen dan zij, die nog slechts in de doopregisters ingeschreven staan.

Wij volgen echter verder het betoog van Belloc. „Tussen de wijdste van deze grenzen en de nauwste moet overal een belangrijke speling bestaan. Men ziet deze het duidelijkst in een land als Frankrijk, waar de nationale atmosfeer door traditie Katholiek is, waar een wijdverspreide onverschilligheid bestaat en tezelfdertijd een groot aantal echt Katholieke ideën diepe wortels geschoten hebben, ofschoon daarnaast sommige uiterst actieve politieke organisaties (zoals de Vrijmetselaarsloge van het Groot Oosten) de Katholieke gedachten zeer vijandig gezind zijn, en al hun krachten aanwenden om deze naar best vermogen te kunnen uitroeien.

Dit is het éne uiterste. Het andere vindt men in Polen. Als men enkele belangrijke minderheden in dit land uitsluit, die wel binnen de geografische grenzen daarvan leven, maar niet Pools zijn, vormen de Polen een homogeen Katholiek volk. Het overgrote deel van hen is gedoopt en vervult zijn godsdienstplichten, natuurlijk de een met meer vurigheid dan de ander.

Nu ligt op de schaal tussen deze twee uitersten het Amerikaanse Katholicisme ver „naar rechts", dat wil zeggen: het aandeel van de totale Katholieke gemeenschap dat ook werkelijk practizerend en actief Katholiek is, mag zeer hoog worden genoemd. Hiervoor bestaat een goede historische reden. De Katholieke Kerk kwam van buiten af naar Amerika. De oorspronkelijke Amerikaanse samenleving was niet alleen grotendeels Protestant, maar ook grotendeels anti-Katholiek. Maar de wijsgeren der achttiende eeuw, aan wie wij de Amerikaanse grondwet danken, beschouwden het als een soort dogma, dat geen godsdienstige verschillen tussen de burgers hun politieke houding zouden mogen beinvloeden, en deze vaste, overtuiging maakte, ofschoon zij strikt genomen niet verdedigd kan worden, het mogelijk, dat een geheel andere opvatting zich verspreiden kon. De Katholieke immigranten, die gedurende de negentiende eeuw Amerika binnentrokken, toen de economische expansie om nieuwe arbeidskrachten vroeg, waren in het begin vooral Ieren; daarbij kwamen later nog Polen, Italianen, en in sommige delen van het land een klein aantal Franse Canadezen, lingen waren, als omdat hun godsdienst niet dezelfde was als die der meerderheid, en nog minder dan die van de bezittende en heersend klasse, moest in de Katholieke groep wel een strenge tucht worden gehandhaafd, want anders zou zij zijn ten onder gegaan. Feitelijk heeft er nog een vrij sterke afval plaats gevonden, al laat zich de grootte daarvan moeilijk berekenen. Zeker is er ook vandaag een zekere afval, ofschoon de schattingen daaromtrent sterk uiteenlopen: maar nu vertoont het Katholieke bevolkingsdeel in de Verenigde Staten als geheel zowel een strenge tucht als een hoog opgevoerde organisatie. Dat is het eerste wat een vreemdeling in dat land treft als hij zich de moeite getroosten wil de werkelijke verhoudingen te bestuderen en niet tevreden is met het herhalen van de gewone beweringen.

Een ander opmerkenswaardig kenmerk van het Katholicisme in Amerika is zijn stedelijk karakter. In een pasverschenen studie over de Amerikaanse statistieken is er op gewezen, dat de Amerikaanse samenleving als geheel in drie ongeveer gelijkwaardige zones kan worden verdeeld. Vooreerst is daar de groep der landbouwers, die de bevolkingen mede omvat van plaatsen, welke tot 2500 inwoners tellen. Dit zijn dan geen echte dorpen of marktplaatsen, want deze typisch Europese instellingen bestaan in Amerika niet, maar het zijn verzamelingen van winkels en werkplaatsen en woningen van allerlei vaklui, die behoren bij een verspreide boerenbevolking. De volgende zône die numeriek ongeveer gelijkwaardig is met de vorige, heeft men die der „middelstad" (middle-town) genoemd. Zij omvat de kleine steden van 2500—3000 inwoners tot de grotere van ongeveer 50.000. De derde zône is die der zeer grote Amerikaanse steden. De bevolking van elk dezer zônes komt ongeveer overeen met die der twee andere, zodat ieder daarvan ongeveer het derde deel der bevolking van Amerika uitmaakt.

Nu ligt de kracht van het Katholicisme in de grote steden. Dit is het zwakst in landbouwend Amerika, en het sterkst in de grote steden. Dit brengt enkele eenvoudige en uitgesproken politieke gevolgen met zich mee. Het geeft aan de Katholieke gedachte een grotere nadruk, omdat deze door velen beleden wordt juist in die centra, waar overtuigingen en het belijden daarvan de meeste invloed uitoefenen; maar terzelfdertijd kunnen hierdoor de tegenstanders der Katholieke Kerk haar des te beter beschuldigen om redenen van nationale traditie. De grote steden zijn veel cosmopolitischer dan het platteland. Er zijn grote districten in de Verenigde Staten waar de boeren en de daarvan afhankelijke vaklui het leeuwendeel der bevolking uitmaken, en Katholieken ontbreken of slechts in gering aantal aanwezig zijn. Vooral is dit het geval in de Zuidelijke Staten.

Waar de zaken zo staan zouden wij kunnen zeggen, dat, terwijl het Amerikaanse Katholicisme, als men het de statistieken beoordeelt, dat wil zeggen zoals het thans is en zonder rekening te houden met verleden en toekomst, een belangrijke minderheid in het land vormt. zeker een vijfde deel van de blanke bevolking welke Katholiek is in ruimere zin, en minstens een zesde deel, dat Katholiek is in striktere zin, de steden bewoont, en vooral in de grootste steden het sterkst vertegenwoordigd is. Het Katholieke bevolkingsdeel is dus zeer actief in de grote zenuwcentra der natie. Men zou hieraan kunnen toevoegen, dat een sterk ontwikkelde zin voor eenheid en saamhorigheid het Katholieke bevolkingsdeel kenmerkt, waardoor dit misschien uitsteekt boven alle overeenkomstige gemeenschappen, die in de wereld te vinden zijn.

Maar niets dat menselijk is, laat zich alleen naar statistieken beoordelen. Wij moeten elk menselijk verschijnsel ook in de tijddimensie plaatsen en ik stel mij voor om in een volgend artikel de mogelijke ontwikkeling van dit alles na te gaan".

Wij mogen met belangstelling de aangekondigde beschouwingen tegemoet zien. Want het Katholieke leven in Amerika vertoont een frisse levenskracht, waar het oude Europa nog wel iets van leren kan, aldus de „Tijd".

AMERIKA, ZEPPELIN EN HELIUMKWESTIE.

Over de weigering der Amerikaanse regering, om aan Duitsland helium voor de Zeppelindienst te leveren, schrijft Henri Hegener in „Het Vliegveld" o.m. het volgende:

Natuurlijk is men in Duitsland ontstemd. En dat met recht. Immers was aanvankelijk de verzekering gegeven, dat het benodigde helium zou worden geleverd. Op die verzekering steunende, werd de afbouw van de nu voor heliumvulling ingerichte LZ-130 voortgezet. Thans zien de Duitsers zich de onontbeerlijke gasvulling geweigerd. In Amerikaanse luchtvaartkringen, waar men weinig ingenomen is met de houding van minister Ickes, wordt nu het export-verbod als argument gebruikt voor de wederopbouw van een Amerikaanse luchtschipvloot. Terecht zegt men: we hebben na de ondergang van de „Akron en „Macon" geen nieuwe luchtschepen willen bouwen, omdat dirigeables geen waarde voor de Marine zouden hebben. Als ze echter als militair wapen werkelijk waardeloos zijn, waarom weigert men dan voor de Duitse handelsluchtschepen het benodigde helium? En als ze wèl militaire waarde hebben, en volgens de houding van minister Ickes krijgt men de indruk dat die militaire betekenis heel belangrijk is, waarom bouwen we dan zelf geen luchtschepen en maken we geen gebruik van onze nu onder de grond rustende machtige heliumvoorraden?

De Amerikaanse regering is natuurlijk bevreesd, dat Duitsland, in geval van oorlog, zijn met helium gevulde luchtschepen voor vernietiging van de democratie zal gaan gebruiken. In dit speciale verband verliest men echter uit het oog, dat indien de Duitsers aan het luchtschip nog enige militaire waarde toekenden, zij thans allang weer in het bezit van een vloot marine-zeppelins zouden zijn. Feit is echer, dat de Duitse defensie-leiding, het luchtschip zowel voor bombardementsdoeleinden, als voor verkenning, voor goed heeft opgegeven.

Wat natuurlijk wel mogelijk zou zijn is, dat Duitsland het precieuse onbrandbare helium, na het uitbreken van een oorlog, zal gaan gebruiken als gasvulling voor kabelballons. In dat geval, zou het gevraagde kwantum van rond 18 millioen kubieke voet, of 509.000 M³, voldoende zijn om 600 normale verkenningsballons, te vullen. Dat die ballons dan niet in de brand kunnen worden geschoten, is inderdaad een factor van groot belang.

Wat moet Duitsland nu doen! Het zal natuurlijk eerst wachten, tot op de op 13 Mei door President Roosevelt gedane verklaring, dat de munitie-commissie bijeen zal komen om het heliumvraagstuk opnieuw te bestuderen, een duidelijk antwoord zal zijn gevolgd. Als dat antwoord opnieuw een weigering inhoudt, blijven er twee mogelijkheden. Ten eerste: het Zeppelinbedrijf definitief likwideren en ten tweede: teruggaan naar het waterstofgas. Men zal zeggen, het eerste is de enige uitweg, want Duitsland kán niet terug naar het waterstof, omdat men officieel verklaard heeft, dat het te gevaarlijk is. Wij zien echter dat „niet terug kunnen naar het waterstof" hoofdzakelijk als psychologische factor. Niet als een technische. Want is het waterstof als luchtschipvulling werkelijk zó gevaarlijk? Wij menen van niet! Aan de hand van de statistiek, kan worden bewezen, dat het in brand vliegen van [illegible] is. De „Hindenburg" was het eerste verkeersluchtschip dat op deze wijze ten onderging. Daar tegenover staat, dat in Amerika verscheiden kleine en grote luchtschepen verongelukt zijn, ondanks het helium. De „Sshenandoah" brak in de lucht, feitelijk in-verband-met haar helium, want om die toen nog buitengewoon kostbare gasvulling niet te makkelijk te verliezen, had men het aantal automatisch werkende veiligheidskleppen belangrijk gereduceerd, zodat, toen het schip in een sterke verticale storm kwam, en vele honderden meters omhoog werd gedrukt, het zich uitzettend gas niet snel genoeg naar buiten kon en er cellen barstten, waarna ook het scheepskarkas doormidden brak. Als wij verantwoordelijk waren en een beslissing moesten nemen, zouden we zeker niet naar het waterstof terug durven gaan. Als passagier echter, zouden we er niet het minste bezwaar tegen hebben, om, ook in de toekomst, geregeld op met waterstof gevulde luchtschepen te blijven varen.

Het onderzoek naar de „Hindenburg"-ramp heeft als waarschijnlijke oorzaak statistische ontlading van het zich boven het luchtschip vormend knalgas aangewezen. Maar vermeldenswaard is, dat commander Charles Rosendahl, de grote Amerikaanse luchtschipdeskundige en commandant van Lakehurst, in zijn pas verschenen boek „What about the aireship" schrijft, dat wijlen kapitein Lehmann nog vlak vóór zijn dood, tegen hem (Rosendahl), sprekende over de oorzaak van de ramp, heeft gezegd: „Het moet een helse machine zijn geweest". En zijn meningen resumerend, schrijft Rosendahl:

„Until and unless further new evidence crops out to establish firmly an accidental cause, to my mind the possibility of sabotage still remains".

LEERZAME CIJFERS.

De ondervolgende cijfers, welke wij ontlenen aan het Engelse Katholieke weekblad „The Tablet", tonen duidelijk aan, hoe verkeerd de mening is welke men in vele kringen is toegedaan, dat de oorlog noodzakelijk tot verjonging der volkeren zou dienen. Het geboortecijfer is — gerekend op elke 10.000 inwoners — van 1913 tot 1935 in alle Europese landen gedaald, en wel: In Portugal met ongeveer 12%, in Spanje rond 16%, van 125 tot 32% in Italië, Roemenië, Nederland, België, Zwitserland, Denemarken, Duitsland en Finland; in Hongarije ongeveer 37%, Frankrijk 38%, in Engeland 39%, in Zweden en Noorwegen 41%, in Oostenrijk ongeveer 45% — in Japan echter slechts omstreeks 5% (tegen 41% in het voor de Japanse immigratie, gesloten Australië).

Voor het jaar 1935 bedroeg het getal der geboorten per 10.000 inwoners: in Oostenrijk 132, Zweden 138, Noorwegen 146, Engeland 147, Frankrijk 153, België 154, Zwitserland 160, Denemarken 177, Finland 185, Duitsland 189, Nederland 202, Hongarije 212, Italië 233, Spanje 255, Polen 261, Portugal 292, Roemenië 307, Japan 316, (tegen 165 in Australië). Duitsland behoort tot de weinige landen, die het dieptepunt met 147 per 10.000 (in 1913 nog 276) overschreden hebben; men telde in 1934 weder 180, in 1935 189 geboorten op 10.000 inwoners, Frankrijk (157 sterfgevallen per 10.000 inwoners) en Oostenrijk (136) zijn de beide enige landen waar het getal sterfgevallen dat der geboorten steeds overtreft. De overige landen wijzen op de volgende sterftecijfers in 1935 (per 10.000 inwoners): Nederland 87, Noorwegen 102, Denemarken 110, Zweden en Engeland 117 Duitsland 118, Finland 120, Zwitserland 121, België 139, Polen 140, Hongarije 153, Spanje 155, Portugal 176, Roemenië 212, Japan 168 (tegen 95 in Australië).

Nog indrukwekkender worden deze getallen, wanneer men de cijfers van het eerste derde deel der 20ste eeuw met dit der 19de eeuw vergelijkt. Omstreeks het jaar 1800 telde Europa slechts rond 187 millioen inwoners, rond 1900 was dit getal gestegen tot 500 millioen. Ongetwijfeld heeft de verlenging van de gemiddelde levensduur een groot aandeel in deze sterke stijging: de gemiddelde leeftijd was in West- en Midden-Europa omstreeks het jaar 1800 35 jaren, in 1840 45 jaren en thans 57 tot 68 jaren. Niettemin blijft de absolute daling der bevolkingscijfers een onweerlegbaar feit. Het doorsnee-vermeerderingscijfer was in Europa omstreeks het jaar 1885 nog 1.5, dat is op 2 ouders trof men nog gemiddeld slechts 3 kinderen aan; in 1933 bedroeg het in Midden- en West-Europa nog slechts 0.75, d.i. in doorsnee per 2 ouders slechts 1.5 kinderen, of anders gezegd: 100 thans levende moeders schenken aan slechts 75 kinderen het levenslicht. Wanneer echter de toename van de gemiddelde leeftijd haar natuurlijk eind zal hebben bereikt, moet de afstorting in de diepte zich met ontzettende snelheid voltrekken, besluit het blad.

GRIEKENLAND'S GROOTSTE VIJAND.

Niettegenstaande alle kennis, die door de eeuwen heen verzameld is en alle maatregelen en onkosten, die men zich tot haar bestrijding getroost heeft, is MALARIA ook heden ten dage nog één der grootste, zo niet de allergrootste vijand der mensheid. In oude tijden, vóór men de KININE leerde kennen en men alle ziekten beschouwde als tekenen van God's toorn, was malaria ongetwijfeld de aarts-vijand en eist een schatting aan mensenlevens en gezondheid, zo hoog als waarschijnlijk nooit een andere ziekte, ook de pest niet, heeft gedaan.

Het oude Egypte en Palestina werden er zwaar door bezocht, maar dat was niets vergelegen bij de verwoestingen die de malaria aanrichtte in het oude Hellas.

Uit historische geschriften blijkt, dat in de 5e eeuw v. Chr. een zware malaria-epidemie uitbrak in Attica en in andere vruchtbare gedeelten van Griekenland vooral in Athene, dat destijds temidden van moerassen lag, hevig woedde en de bevolking decimeerde. Dit was het begin van het einde.

De grote Hippocratus, de vader der geneeskunde, moet de malaria maar al te goed gekend hebben, want in zijn verhandelingen beschrijft hij nauwkeurig de symptomen van chronische malaria en zegt, dat mensen die in lage vochtig-warme streken leven, ongezond zijn, zonder weerstand, futloos en laf, dat zij niet oud worden en slechts weinige van hun kinderen volwassen worden. Hij neemt aan, dat hun ziekte veroorzaakt wordt door het drinken van moeraswater.

Er zijn vele vooraanstaande historici en geneeskundigen, die van mening zijn dat de malaria, door haar funeste invloed op het volkskarakter, de directe oorzaak is geweest van het verval en de ondergang van de oude Griekse Heerschappij en van de hoogstaande Helleense cultuur.

En nu, 2000 jaar later, wordt Griekenland nog steeds geteisterd door dezelfde demon, de malaria. Maar men staat nu niet mear machteloos tegenover haar wan men heeft het machtige wapen, dat KININE heet.

Als prophylaxe beveelt de Malaria Commissie van de Volkenbond een dagelijkse dosis van 400 mg. aan gedurende het gehele malaria-seizoen en voor de behandeling een dagelijkse dosis van 1 — 1,2 gram gedurende 5 tot 7 dagen. Nakuren worden niet gedaan, doch ieder recidief wordt op dezelfde wijze behandeld.

Met behulp van dit krachtige geneesmiddel zal het gelukken de MALARIA te verslaan en misschien zal dan het oude Hellas, gelijk de vogel Phoenix, uit zijn as verrijzen, schoner dan ooit.
No. 7.

6	Fr.	San Jose	Cristobal	Le Havre.
6	Ned.	Flora	Prt. Cabello	Aruba—Maracaibo
6	Duitsch	Frida Horn	Prt. Plata	Ciudad Trujillo
7	Duitsch	Alemania	Maracaibo	Maracaibo.
7	Duitsch	Waltraut Horn	Colombia	Pto. Cabello
7	Amk.	Tachira	Maracaibo	Maracaibo
7	Ned.	El Libertador	La Guaira	Aruba—Maracaibo
8	Duitsch	Caribia	Prt. Colombia	Prt. Cabello
8	Eng.	Mataroa	Cristobal	Londen
8	Ned.	Astrea	Maracaibo	Prt. Cabello.

VERLOREN

een nieuwe donkerblauwe tas met inhoud, waarin o.a. een dames Parker Vulpen.
Verloren tussen Ritbrug, gaande over de Van Slobbeweg tot Rio ...
Tegen beloning terug te bezorgen aan het St. Thomas College.

Waarschuwing.

De Ontvanger op Curaçao waarschuwt hierbij de gezamenlijke belasting-schuldigen wegens Grond- en Gebruiksbelasting over 1938, dat het twee vierde gedeelte van genoemde belasting invorderbaar is geworden op 30 Juni 1938 en verzoekt hen, ieder voor zooveel hem betreft, de betaling daarvan te zijnen kantore te doen.

Curaçao, den 2den Juli 1938.

CURACAO.

NATIONALE DEFENSIE AVOND OP DE ISLA.

Zaterdagavond j.l. had op de tennisbaan van de Isla een nationale defensie-avond plaats. Werkelijk, Curaçao is rijk aan initiatieven voor onze nationale defensie ... tegenwoordigheid van Z. Exc. Gouverneur Wouters en echtgenote, Z. H. Mgr. P. I. Verriet en Oud Minister ... had een interessant schermtournooi plaats, waarbij de Heer Funke de prijs, de Heer Engels de tweede verdroegen. Het Korps Mariniers ... in de open lucht een herhaling van „Colonnegeweer", waarmee zij in Theater Roxy zo'n uitbundig succes oogstten.

De Heer Schonegevel dankte met een kort woord de hoge bezoekers, die deze avond met hun tegenwoordigheid hadden willen opluisteren, dankte de Heer Luitenant ..., die het initiatief op zich genomen had tot deze avond en die genoemd ... voorde en verbreider der schermsport op ons eiland.

... volgens nogmaals aan onze plicht ... rend ten opzichte van het Vaderland nogmaals ook herinnerend aan het ... men hier beter tot de nationale ... aan kan bijdragen door onze tropenstandaard, nodigde hij de heer ... uit, de prijzen uit te reiken.

Minister Deckers gaf daarna een ... interessant exposée over onze ... ten opzichte van de Nationale ... in de laatste tien jaar. Een extra dubbel interessant was, daar ... een stem van iemand beluisteren die zelf van nabij dit alles heeft ...

De Heer Deckers herinnerde eraan, hoe slechts enkele jaren geleden de hoogst nodige gelden voor defensie met de grootste moeite van onze nationale vertegenwoordiging, in het parlement konden worden afgebeden. Men had een te groot vertrouwen in de Volkenbond; een instituut altijd nog te zien als zeer nuttig.

De Heer Deckers bracht in herinnering, hoe moeilijk die jaren voor ons leger waren, toen ons uniform publiek gesmaad werd. Hoe veel respect moet men hebben voor de Vrijwillige Landstorm, die ondanks die stemming, altijd is blijven bestaan en is uitgegroeid tot een groep van 100.000 man.

Deze beschouwing eens te horen uit de mond van iemand, die dit alles zo intiem meemaakte, lie niet na grote indruk achter te laten.

In de club had vervolgens een bal plaats om het nuttige met het aangename te verenigen, daar n.l. was er gelegenheid een bijdrage te storten voor onze Nationale Defensie.

GESLAAGD.

Bij de familie J.H. Sprockel in de Niewindtstraat is Zaterdagmiddag een telegram gekomen, dat hun dochter Gemma geslaagd is voor het onderwijzers examen.

Onze gelukwensen aan geslaagde en familie.

VEERTIGURENGEBED IN DE H. FAMILIEKERK.

Donderdag 7 Juli
's avonds 7 uur Plechtige Opening
Vrijdag H.H. Missen om 5 en 6 uur
Om 7 uur de Plechtige H. Mis
Den gehelen dag aanbidding
Om 7 uur 's avonds Plechtig Lof
Zaterdag evenals op **Vrijdag**
Zondag de H.H. Missen op de gewone uren
Om 9 uur Plechtige H. Mis
Om half 7 Pontificaal Lof met Processie.
Iedere dag gelegenheid om te biechten.

GESLAAGD.

Te Oranjestad, Aruba, zijn geslaagd als typist(e):

J. M. Kerkboom, J. C. Oduber, E. C. Luiydens, R. J. Franken, I. R. Martinez. Leerlingen van de St. Dominicusschool.

M. L. Lacle, P. E. Croes, H. A. Hanson, V. R. E. Vingal, M. E. Wever. Leerlingen van de St. Maria-school.

GOEDE REIS.

Met het S.S. Breda vertrok dezer dagen naar Colon de Heer en Mevr. Dr. W. Ch. de la Try Ellis — Kramers om zich vandaar te begeven naar Californië. Over enkele maanden hoopt de familie weer op Curaçao terug te keren.

IN CURAÇAOSE DIENST.

We lezen in de Nederlandse bladen als bestemd voor de dienst op Curaçao.

Tiel: J. Th. P. M. van Oijen, Vert. der directie v.d. Indische Pensioenfondsen in Curaçao, St. Walburg 9.

CURAÇAO — SURINAME 2—1.

Voor een zeer talrijk publiek, (1500 mensen, wat voor Curaçao een heel aardig getal is), vond gisteren de eerste voetbalontmoeting tussen Curaçao en het Surinaamse team plaats, een ontmoeting die o.i. zeer terecht eindigde in een kleine overwinning voor ons team.

Wat het elftal onzer gasten betreft: dit bestaat o.i. uit een zeer sterke achterhoede, een goede middellinie, doch vrij zwakke voorhoede. Het Curaçaose elftal had door de ziekte van Antoine Maduro nog een tweetal wijzigingen ondergaan.

Royer stond n.l. rechtsback, terwijl Leonora, zijn plaats in de half-linie innaam. Eerlijk gezegd, deze wijziging bevreemdde ons en doet dit nu nog. De C.V.B. gaf zelf de invallers aan, waarbij het voor ieder duidelijk was, dat b.v. bij uitvallen van A. Maduro diens plaats zou ingenomen worden door Rosina. Een bestuurlid van de C.V.B. plaatste echter de opmerking, dat deze speler niet geschikt zou zijn voor zulk een wedstrijd. Waarom wordt hij dan vermeld als invaller? Of zijn dergelijke jeugdige spelers ... dere spelers die men daar zelden ziet, toch wel een plaats toegewezen krijgen?

We schrijven dit, daar ons noch het spel van onze achterhoede, noch dat van onze middellinie meegevallen is. Royer is een uitstekend kant-half, doch geen back; en Leonora was, laten we het zo zeggen, niet op dreef.

Hetzelfde kan gezegd worden van Bloemendaal, die we als spil vaak heel wat beter gezien hebben.

De voorhoede, het grote zorgenkind, deed het best. Uitblinkers waren hier Bernabela en Ramirez. Jammer, dat het spel van de voorwaartsen over het algemeen te kort was, zodat er de Surinaamse achterhoede in 98 van de honderd gevallen weinig moeite mee had.

Suriname wint de toss, en de gastheren trappen met de sterke wind in de rug, af.

De eerste vijf minuten gaat het spel heel aardig op en neer, maar de zenuwen spreken een groot woordje mee, en de kansen die er aan beide zijde zouden kunnen komen, kan men dan ook voorlopig niet als serieux nemen.

Maduro schiet naast; doelschop voor Suriname; aanval Curaçao; corner, out!

Dat is zowat de volgorde van het volgende kwartiertje, waarbij het slechte plaatsen voornamelijk van Bloemendaal wel erg op viel. Zijn clubgenoot, Boelhouwer, brengt het er beter af, zij het dan evenmin met resultaat, zijn schot tegen de onderkant van de lat en even later een pracht van een kopbal hadden beter verdiend. Waarbij echter vermeld dient te worden, dat Naloop, de Surinaamse keeper, terug kan zien op een pracht wedstrijd.

Suriname probeert het zo nu en dan wel zich los te werken, maar veel verder dan de Cur. middellinie brengen ze het voorlopig niet.

Maar tegen de hechte verdediging der gasten weten de onze voorlopig ook niet veel in te brengen. Ramirez probeert het wel op zijn eentje, maar zijn schot gaat juist over. Opvallend is in deze periode het veel te korte spel van de onzen.

Suriname mist intussen twee prachtkansen, als op een goede voorzet van rechts (inderdaad, Holband was de man van de voorhoede bij Suriname), zowel Doesburg als Bromet zolang treuzelen, tot Royer als de reddende engel op kan treden.

Curaçao zit intussen weer niet stil, krijgt drie corners achtereen te nemen, die slechts tot resultaat hebben, dat Pique zich even buiten gevecht gesteld ziet.

Met negen man staat Suriname nu te verdedigen. Boelhouwer probeert het nog eens met een kopbal, zonder succes. Wel laat Naloop de bal vallen, doch er is niemand ter plaatse.

Aan de andere zijde krijgt Pinedo, na twintig minuten de eerste bal op goal, waarmee we maar zeggen willen, dat Sur. geen teveel aan schutters heeft. Wel zet Holband even later goed door en is hij al gevaarlijk dicht bij ons doel aangeland, doch zijn schot gaat naast.

Nog een corner op het Sur. doel; Pinedo krijgt het tweede schot op goal en dan zijn we aan de rust.

Met een blanke stand, waarbij Sur. iets te veel van de buit kreeg toegewezen.

Onder de rust hebben Ramirez, „Copra" en „Zeppelin" blijkbaar even gedobbeld hoe ze zich nu eens zullen opstellen, met als gevolg dat ze het maar doen, zoals in de officiele elftal-opgave.

Sur. opent de strijd, waarin nu werkelijk meer tekening en vuur zit. Maar al heel gauw moet Pique weer handelend op treden. Hij pikt netjes de bal tussen drie Cur. spelers uit. En enkele minuten later voorkomt Zwakke door zijn doortastend optreden een zeker schijnend doelpunt.

Het spel gaat op en neer, met Curaçao, ondanks de tegenwind, iets in de meerderheid.

Na 18 minuten spelen maakt Leonora echter handen in het beruchte gebied en Holband geeft bij deze strafschop Pinedo het nakijken, zodat Suriname leidt met 1—0.

Maar lang hebben ze er geen plezier van. Nadat nog een goede Cur. aanval over de linkervleugel is afgeslagen, onderneemt Ramirez het maar eens op zijn eentje. Hij sleurt zich door de hele Sur. achterhoede om dit stukje techniek te besluiten met een schot, juist in de rechterhoek, dat Naloop te machtig blijkt.

In de 22ste minuut is de stand dus 1—1.

In de 25ste minuut doet de Castro (Zep.) hem dit na, zodat Curaçao dan leidt met 2—1. Aan beide doelpunten had de Sur. keeper part noch deel, al was waarschijnlijk het eerste voorkomen kunnen worden door uit te lopen.

Eigenaardig is overigens wel dat beide Cur. doelpunten het resultaat waren van individueel spel.

Suriname valt heftig aan nu, maar de voorhoede leek ons aan het eind van haar kracht. Curaçao krijgt nog een kansje, doch de voorzet van rechts wordt verkeerd op het hoofd genomen.

De corner die even later op het Sur. doel genomen wordt, dreigt ook nog even gevaarlijk te worden, doch Zwakke redt. Over corners gesproken: Suriname kreeg er in deze wedstrijd één te nemen; Curaçao zeven.

Waarmee we U het voornaamste uit deze wedstrijd verteld hebben.

Die van Donderdag belooft interessant te worden. De krachten van de beide teams liggen weer niet zo heel ver vaneen, wat de spanning zeker ten goede zal komen.

Scheidsrechter Elfrink had een makkelijke taak, daar de spelers zich op een enkele uitzondering na, sportief gedroegen.

Scherpenheuvel blies voor en na de wedstrijd en onder de rust enkele pittige marsen.

Na afloop voerde de Voorzitter van de C.V.B. nog even het woord, waarna hij Mevrouw Dennert uitnodigde, de door haar echtgenoot uitgeloofde beker te willen uitreiken.

NAAR ARUBA.

Maandag vertrok Z. Exc. Gouverneur Wouters, in gezelschap van Oud Minister Deckers, naar Aruba. We wensen het hoge gezelschap een goede reis en aangenaam verblijf op ons Zustereiland.

GESLAAGD.

Voor het gisteren beëindigde Gouvernements Mulo-examens slaagden alle candidaten.

Onze gelukwensen.

LA VERDAD.

We ontvingen dezer dagen een nieuw blad van Aruba „La Verdad".

Redacteur-uitgever van dit blad is de vroegere uitgever van El Despertador, de Heer G. A. Kuiperi. Sinds de Heer Kuiperi van El Despertador is weggegaan, is dit laatste blad er misschien materieel op vooruit gegaan. Want het heeft meer de gedaante gekregen van een advertentieblad; cultureel echter allerminst.

Het eerste nummer van La Verdad, vertoont de hand van den Heer Kuiperi; die weer de „notas locales" weet te schrijven, welke we in de laatste tijd in El Despertador misten.

Zoals La Verdad er in zijn eerste nummer verschijnt, geloven we wel dat het blad in een behoefte van Aruba voorziet, en El Despertador zal overvleugelen.

AFSCHUWELIJKE MOORD.

Maandagavond werd zwaar verwond met een messteek in de maag het hospitaal binnengebracht zekere Th. S. Chirurgisch ingrijpen mocht niet meer baten en de ongelukkige overleed aan de gevolgen van zijn verwonding. Naar de Curaçaose Volkskrant verneemt zou het slachtoffer des avonds in de duisternis op Rio Canario gelokt zijn en aldus gestoken, daar hij den dader van deze moord, des morgens zou hebben gezegd, dat hij ongeluk brengt, wanneer men hem Maandagochtend ontmoet.

Geheel onmogelijk is een dergelijke bijgelovigheid niet, maar wanneer het waar zou zijn, dat deze jongen het slachtoffer zou geworden zijn van een dergelijke afschuwelijke bijgelovigheid, dan hopen we dat men maatregelen zal weten te vinden tegen deze heidense opvattingen.

DE HONGAARSE TENTOONSTELLING.

Wij vestigen nog eens de aandacht op de Hongaarse schilderijententoonstelling in het Kransgebouw.

De 8ste Juli wordt de tentoonstelling gesloten.

„KATHOLIEKE" EN „NIET-KATHOLIEKE LANDEN."

Tot de misverstanden, die reeds heel wat kwaad en verwarring hebben gesticht, behoort de al te veelvuldig en al te onbezonnen tegenstelling, welke sinds jaar en dag gemaakt is tussen de z.g. katholieke landen en die, welke tot de „protestantse naties" worden gerekend.

Het is meer dan tijd, dat daarmee eens radicaal en voorgoed worde gebroken. Zo ergens, dan zijn hier de officiele opgaven van een onbetrouwbaar gehalte en geven zij aanleiding tot commentaren en gevolgtrekkingen, welke maar al te dikwijls tendentieus en zonder waarde zijn. Hoe dikwerf wordt niet tegen de katholieke Kerk en het katholiek geloof uitgespeeld, wat in katholiek geheten landen aan dergelijke wantoestanden en droeve gebeurtenissen te aanschouwen valt. De Kerk en het geloof hebben met die gebeurtenissen en wantoestanden niets te maken. Maar het land heet „katholiek", en derhalve stelt men het Katholicisme verantwoordelijk voor al het kwaad, dat binnen zijn grenzen geschiedt. Het zijn dan z.g. de vruchten waaraan men de boom kent!

Natuurlijk is een dergelijke voorstelling te ene male ongegrond. Het is eenvoudig ongerijmd de jammerlijke toestanden, welke Spanje nu al jarenlang te aanschouwen geeft, als een uitvloeisel van het Katholicisme te qualificeren, of de Kerk aansprakelijk te stellen voor gruwelen, waarvan zijzelve in de eerste plaats het slachtoffer is. Maar het is dan ook zaak, dat wij daaraan onzerzijds geen voet geven door wat al te lichtvaardig en al te onnadenkend te spreken en te schrijven van „katholieke landen". Wij hebben dit reeds veel te lang gedaan en daardoor niet alleen het misverstand en de waanvoorstelling bevorderd, maar ook — ongewild en onbedoeld natuurlijk — koren geladen op de anti-papistische molen. Wij denken daarbij niet alleen aan Spanje.

In ons blad heeft men onlangs een correspondentie uit Wenen kunnen lezen, waarvan de inhoud sommigen ingewijden wellicht niet veel nieuws zal hebben geleerd, maar die ongetwijfeld voor tal van lezers als een openbaring zal zijn geweest. De ontstellende bijzonderheden van deze correspondentie over de meer dan bedenkelijke hiaten in het godsdienstig leven van het katholieke Oostenrijk houden een zéér ernstige waarschuwing in. Een waarschuwing vooral, om toch niet te gemakkelijk en te goedgeefs te zijn met de naam van katholiek en deze erenaam zonder behoorlijke kennis van zaken uit te reiken aan landen en volken, welke hem eenvoudig niet verdienen.

En de vraag dringt zich op, klemmend en onweerstaanbaar: zijn er wel, of zijn er nóg wel, katholieke landen in de wereld.

Dat deze vraag kan worden gesteld, behoeft ons niet al te zeer te verontrusten.

Natuurlijk is het diep te betreuren, dat in zovele delen van Europa, en ook buiten Europa, de geloofsafval grote proporties aannam en het ongodisme wist door te dringen dáár, waar men het misschien het minst had verwacht. Maar tegenover deze droeve verschijnselen staan feiten en gebeurtenissen, die op verrassende wijze getuigenis geven van een religieuse opbloei, waarvan men niet had durven voorspellen, noch zelfs vermoeden. Het aantal katholieken groeit voortdurend.

De Kerk heeft zich nimmer gebonden aan enige regeringsvorm, noch aan het wel en wee van welk vorstengeslacht ook. Maar evenmin als aan enige dynastie, vereenzelvigde Zij haar zaak en haar taak met die van een bepaald volk. Zij is gesticht voor alle landen en alle volken, en omvat in haar algemeenheid het gehéle mensdom.

Wie dit goed in het oog houdt, is vanzelf huiverig, om op zekere landen het etiket „katholiek" te drukken, alsof deze in een boven andere bevoorrechte positie zouden verkeren. Het Katholicisme kent geen bevoorrechting, en maakt geen onderscheid. De ganse wereld is zijn terrein, en de Kerk omvat de bewoners van alle windstreken in eenzelfde moederlijke zorg en eenzelfde moederlijke liefde. Haar taak, haar arbeid en haar bloei zullen nimmer tot geografische grenzen worden beperkt.

Het blijkt nu — en het was trouwens ook wel eerder reeds gebleken — dat in de z.g. katholieke landen de Kerk in zware kommer leeft en het aantal naamkatholieken legio is. Was het niet al te naief zulke landen als voorbeelden te stellen voor de katholieken elders? Nederland heet nog altijd een „protestantse natie". Wordt het katholiek geloof daar minder vurig beleden en minder trouw beleefd, dan in het boven gesignaleerde Oostenrijk? Hebben wij reden afgunstig te zijn op Spanje, waar communisten en nationalisten vechten om de heerschappij? Op Frankrijk, dat een chronisch tekort aan zielzorgers heeft, en waar de geboortecijfers permanent een ellendig beeld te aanschouwen geven? Op Portugal, waar een zó verbijsterend gebrek aan priesters bestaat en een zó intens tekort aan godsdienstkennis, dat men zou weigeren het te geloven, indien de Patriarch van Lissabon daarover nog niet lang geleden een ontstellende alarmkreten had doen horen? In een herderlijk schrijven van December 1935 deelde de kerkvorst o.a. mee, dat in zijn diocees priesters worden belast met de zorg voor drie, vier, vijf en zelfs zeven parochies! Van de 318 parochies bezit bijna de helft (145) geen eigen pastoor, zodat het niet mogelijk is de Zondagsdienst in elke parochie te verzekeren! Dat de godsdienstige vorming van jong en oud onder zulke omstandigheden geweldig te lijden heeft, behoeft nauwelijks gezegd. In verschillende parochies bleef zelfs sinds tientallen van jaren aan stervenden de toediening der Sacramenten onthouden. „Wij zijn er van overtuigd", klaagde de patriarch in zijn herderlijk schrijven, „dat Portugal het land is in Europa, waar de Kerk van Christus het meest is verzwakt......"

Spreek dan maar van een katholiek land!

En nu zullen wij niet in de brede uitweiden over het openbare leven, met name over de staatkundige toestanden en andere verhoudingen in die z.g. katholieke landen.

Maar alweer dringt zich een pijnlijke vraag op: de vraag namelijke, hoe het mogelijk is, dat de overtuigde, beginselvaste en practiserende katholieken er zo weinig invloed hebben op het staatsbestuur? Dat is de schuld van het communisme, horen wij al zeggen, of de Loge. Jawel! Maar hoe is het dan te verklaren, dat de Loge, of het communisme zulk een macht konden veroveren, en maar steeds blijven uitoefenen? In Nederland vindt men ook communisten en bestaat er eveneens een Loge. Maar de katholieken zijn desniettemin stevig vertegenwoordigd in het Parlement en in de Regering zij vormen veruit de sterkste partij in het land; en van een communistische of maçonnieke overheersing is eenvoudig geen sprake.

Is men er in vreschillende landen niet wat al te haastig bij, om uitsluitend aan de tegenstanders der Kerk toe te dichten, wat allereerst en allermeest te wijten is aan eigen laksheid en schuldig verzuim? Het publieke en politieke leven mist er de nodige principiele grondslag.

Over Tsjecho-Slowakije lazen we, dat in dit land zestien staatkundige partijen bestaan. Zestien partijen op de 14 millioen inwoners, voor drievierden katholiek. In het Parlement vormen de katholieken echter geenszins de meerderheid. Weliswaar is het land in verschillende nationaliteiten verdeeld en verkeert het daardoor in een uitzonderlijke positie, maar dit neemt niet weg, dat socialisten en communisten beduidend talrijker vertegenwoordigd zijn dan de katholieken!

Is het ook niet merkwaardig, en eigenaardig tevens, dat in België niet een katholiek, maar wel een sociaal-democraat als eerste minister leider is van de regering?

Wij zullen verstandig doen, de veel te veel gebruikte en misbruikte tegenstelling tussen katholieke en niet-katholieke landen voortaan achterwege te laten, omdat zij niet berust op de werkelijkheid. Dat dit geen miskenning inhoudt van het vele goede in een door de katholiek geheten landen verricht, spreekt vanzelf. Die landen hebben onder meer dan één opzicht een roemrijk verleden, en ook telt de Kerk er gelukkig nog steeds een respectabel aantal trouwe volgelingen en onverschrokken strijders voor haar heilige zaak. Maar evenmin als men een vereniging als zódanig katholiek kan noemen, omdat zij katholieke leden telt, mag men een land katholiek heten op grond van het feit, dat een zeker percentage der bevolking het Katholieke geloof belijdt.

Beslissend zou hier slechts kunnen zijn de inrichting van het staatsbestuur, met al wat daarmee samenhangt, maar de eis der katholieke beginselen, en daarnaast het practisch belijden van de godsdienst in het particuliere leven. Wanneer aan deze beide voorwaarden niet wordt voldaan, is alles slechts schijn, en kan men niet spreken van een katholiek land.

De Kerk heeft ook geen bepaalde landen nodig, om haar wereldzending te vervullen en, over alle moeilijkheden heen, zegevierend de toekomst tegemoet te gaan. Nodig is slechts dat allerwegen haar leer worde verkondigd en de bagen worden geopend voor het licht der waarheid. In het gemis aan kennis schuilt het grote gevaar. In het verbreiden van die kennis is de redding voor elk land en elk volk gelegen, het moge dan katholiek, of niet-katholiek worden genoemd.

Reeds bijna veertig jaren geleden kon men in een artikel van de „Ned. Katholieke Stemmen" (1ste Jaargang) de volgende behartigenswaardige en in het licht van deze dagen bijna profetische opmerkingen lezen:

„Juist de onwetendheid maakt, dat de Kerk in onze tijd zware dagen beleeft. Met een goed in de christelijke waarheid onderlegd en onderwezen Spanje en Frankrijk zou immers in die landen de tijdelijke triomf van ene aan God en Zijn gezalfde zo vijandige stroming als wij daar waarnemen, volkomen onmogelijk zijn".

En verder:

„Al wie de treurige Los-van-Rome-beweging in de Duitse landen van Oostenrijk goed wil begrijpen, dient vooral met deze factor der onwetendheid rekening te houden."

WERELD IN VOGELVLUCHT.

Op 4 Juni, onafhankelijkheidsdag, verongelukten in de Ver. Staten 454 personen. Bijna de helft door automobielongelukken.

Op de gisteren gehouden plenaire zitting van de Non-interventiecommissie, waar Lord Halifax voorzat, werd het Engelse voorstel tot terugtrekking der vreemde vrijwilligers uit de Spaanse burgeroorlog aangenomen.

In Tokio en Yokohama wordt de schade in de laatste week door het slechte weer veroorzaakt, geschat op 6 millioen pond.

NEDERLAND.

Overgenomen uit de Beurs en Nieuwsb.

De minister van Onderwijs heeft een commissie van advies ingesteld inzake de schrijfwijze van de Nederlandse taal. Voorzitter van deze commissie zal zijn de oud-Commissaris van de Koningin Fockema. Andere leden: de Amsterdamse wethouder Boekman, de letterkundige Anton Coolen, de raadsheer van de Hoge Raad Donner, de praeses van het Seminarie te Roermond, Feron, de Haagse H.B.S. leraar, van Haringen, Prof. van der Leeuw uit Groningen, de Haagse inspecteur der Gymnasia Renkema, de Nijmeegse professor Sassen, de Groningse inspecteur van het L.O. Welling, de heer Westerman van het Alg. Handelsblad. Secretaris van deze commissie zal zijn Dr. H. E. Buiskool te Leiden.

Aan de kerken is medegedeeld dat de regering prijsstelt op een kerkelijke herdenking van het a.s. regeringsjubileum van Hare Majesteit de Koningin.

Deze herdenkingen zullen de 5de September plaats hebben.

Op Haar doorreis heeft Hare Majesteit de Koningin op het station van Bazel ... auto naar ...

Het ... schip „Urania" is van zijn eerste ... kruistocht teruggekeerd.

Hare Majesteit de Koningin is voornemens om een paar weken in diverse plaatsen in Zwitserland te vertoeven, waarbij per auto gereisd zal worden.

Mr. T. J. Versfelt, lid van de Raad van Beheer der Nigm zal zich de 5de October a.s. per Johan van Oldenbarnevelt naar Indië begeven. In Februari zal hij terugkeren.

De Hollandse charge d'affaires in Mexico heeft bij de Mexicaanse regering er nogmaals op aangedrongen de verschillende Hollandse belangen aan de olie-industrie verbonden onder de loupe te nemen en de verschillende argumenten grondig te bestuderen alvorens men tot een definitieve beslissing zal overgaan. Ondertussen komt uit Mexico City het bericht, dat wederom honderdduizend barrels olie verscheept werden met onbekende bestemming doch naar alle waarschijnlijkheid naar Duitsland.

De toestand van Pater Perquin is onveranderd ernstig.

BEKENDMAKING.

Zijne Excellentie de Gouverneur zal op Donderdag den 7den Juli a.s. geen audientie verleenen.

Willemstad, 1 Juli 1938.
De Gouvernements-Secretaris
GRONEMEYER.

2-1

HET EINDE VAN HET PAARD?

Er zijn pessimisten en aanbidders van het mechanische, dien menen, dat de rol van het paard is uitgespeeld. Dat het na nog een geslacht alleen nog te zien zal zijn in de vitrines der musea, waar de oudheidkundigen het zullen hebben opgesteld tegenover het reuzenhert uit de IJstijd. Voorafgaande aan zijn uitsterven zouden de laatste exemplaren zich alleen nog maar verheugd hebben in de ongezonde belangstelling van sommige worstfabrikanten en de leveranciers van rookvlees „prima".

Dit lijkt al te somber — het paard zal zeker meeprofiteren van de reactie tegen het „uitsluitend-mechanieke", die alreeds valt waar te nemen en die tenslotte o.a. tot resultaat zal hebben, dat in de ogen van het schone geslacht de motorrijder het zal moeten afleggen tegenover den ruiter,

De duozit ten spijt.

Eén ding is echter wel zeker — de heroïke en romantieke rol van het paard is definitief uitgespeeld. Zijn rol als metgezel van den mens in de krijg is ten einde. Wat den dierenbeschermer en den pacifist ongetwijfeld genoegen zal doen, maar den minnaar van het heroïeke en het romantiische toch moet smarten. De schrijver van het boek Job tekent die rol met veel verwe:

Tegen hem rammelt de pijlkoker, klettert de speer,
Hij vreest den krijg niet, noch het geschreeuw der aanvoerders
Van verre snuift hij de strijd, met zijn hoeven stampt hij de grond,
Héhéhé! briest hij in het volle geklank der trompet.

In de riddertijd, toen de infanterie voor korte tijd — „kort" in geschiedkundige zin; de periode duurde een paar eeuwen — had opgehouden „de koningin van het slagveld" te zijn — vierde het paard zijn schoonste triomphen als strijdmakker van den man en nog eenmaal zou Napoleon het later weer in ere herstellen. Zijn succes toch had hij goeddeels te danken aan zijn geniale inval om in verbijsterende charges van massa's paardenvolk den door artillerie- en infanterievuur murw geschoten tegenstander overhoop te laten rijden. „Sabrant tout l'Europe sur quatre kilomètres carré's", heel Europa neersabelen op vier vierkante kilometers, onder bevelhebbers als Ney en „l'effroyable cuirrassier" Hautpoule.

Maar toch was dit niet meer de strijd van de „kwaliteitsstrijders", de ridders van vroegr, die voor alles de ridderlijke tweestrijd te paard zochten, het duel van ridder tegen ridder.

De „Gevierthaufen", de gesloten carré's, de blokken speerknechten, waarvan de buitenste reien de zeven meter lange speren velden, hadden de hegemonie der ridders op het slagveld gebroken, lang voordat het kanon er met zijn vreselijke stem over brulde, daarmee de infanterie weder in haar eer van „koningin van het slagveld" herstellend. Napoleon ontnam ze die goeddeels, maar door aanvallen van massa's paardenvolk, welke misschien het best geschetst worden door Napoleon's vernietigende oordeel over zijn beide ruiter-generaals: „Het is onmogelijk dapperder te zijn, maar even onmogelijk stommer!"

In 1870 maakte de „Zündnadel" der Pruisen een einde aan de Napoleontische cavalerie-attaques en het repeteer- plus het machinegeweer bezegelde dit feit voor alle tijden. Alle grote cavalerie-bewegingen in de Wereldoorlog zijn mislukt — op één na, die, welke het Turkse front Gaza-Beersheba uit zijn hengels sloeg. De cavalerist kwam practisch met afgeschroefde sporen in de loopgraven neer. In het gunstigste geval bleef hij als „bereden infanterist" daarbuiten; als zodanig trachtte hij ook na de oorlog nog een kommervol bestaan voort te slepen.

Maar nu loopt hij op zijn allerlaatste zolen of — juister gezegd — rijdt hij op zijn laatste paard. Zelfs bij het Nederlandse leger, dat, vanwege de „centen" en nog een paar andere oorzaken, altijd wat achteraan hinkt of kreupelt, is de rol van het paard vrijwel uitgespeeld.

We hadden al gemotoriseerde artillerie, tal van automobielen voor munitiën, vivres en troepentransport, motorrijders — zelfs de Vrijwillige Landstorm heeft al zijn motorbrigade — gemotoriseerde afvoer van zieken en gewonden, enz. enz. De gehele krijg is nu eenmaal bezig „gemechaniseerd te worden" — of zoals men het wel eens zegt „om één soldaat in de gevechtslinie te laten vechten, zijn zes kerels met schroevendraaiers en Engelse sleutels achter hem nodig."

Zelfs de lichte troepen, die in elk leger aan de infanterie voorafgaan, en zich snel moeten kunnen bewegen en dus uit paardenvolk bestonden, bestaan tegenwoordig goeddeels uit wielrijders, motorrijders, vechtwagens, enz. In de bij deze troepen ingedeelde rijdende artillerie — rijdend geheten, omdat zelfs de kanonniers bereden zijn en niet op de munitiewagens en de stukken zitten, zoals bij de veldartillerie het geval is — was speciaal in Nederland ene traditie belichaamd, die zo eerbiedwaardig en sterk was, dat de moderne tijd tegenover haar machteloos scheen.

Er zijn in de Nederlandse weermacht twee korpsen, die tot voor kort volstrekt „onaanraakbaar" leken — de Mariniers en de Rijdende Artillerie of „Gele Rijers". Ministers en Kamers mochten de hand naar hen uitstrekken, ze meermalen opheffen, hen eindelijk eens aan te raken betekende, allerminst hen uit te roeien. Wel werd dan de patiënten hun doodvonnis betekend, maar weinige jaren later bleken zij minstens in redelijke, veeal in blakende welstand te zijn. De Mariniers hadden dan gewoonlijk zelfs nog weer een mooier uniform gekregen — wat bij de Gele Rijers nu eenmaal niet kon, omdat die het allermooiste en meest romantische hadden, dat maar mogelijk was. Een en ander tot groot behagen van tal van vaderlandse maagdekijns. Op elke Gele Rijer en Marinier toch waren altijd wel een paar dochteren des lands „smoor".

De Mariniers schijnen aan de mechanisatie te zullen ontsnappen; het lijkt niet wel mogelijk elk hunner in een balie, ofte wel wastobbe, met aanhangmotor de Oceaan op te sturen. Maar op de Gele Rijers is het verderf onverbiddelijk neergeploft. Zij het dat zij tot het uiterste weerstand boden. Niet in hun geheel hebben zij gecapituleerd — batterij voor batterij verloor hun regiment de paarden; kanon voor kanon verloor zijn zesspan, gereden door drie „stukkenrijders" en werd het achter een tractor gespannen. O, dag des smaads! O, dag der schande! Zij, die voor het eerst Gele Rijers in blauwe werkpakken op tractors zagen, konden in veertien dagen noch huilen, noch lachen.. Mannen, die gewoon waren bij manoeuvres hun stukken in batterij te brengen, op plaatsen door militaire attaché's als onmogelijk beschouwd — zij het soms ten koste van een of meer gebroken paardenbenen en mensenpoten! — hebben toen maar hun pensioen genomen.

De bewegingen van wiel- en motorrijders met en zonder zijspan zijn alleen door motorartillerie te volgen en de jongens op fiets of motor er alleen op uit sturen, gaat nu eenmaal niet. Wat Ministers en Kamers mislukt is, zal — met onverbiddelijke zekerheid — den tractor gelukken. Het regiment Rijdende Artillerie heeft nu nog twee met paarden aangespannen batterijen. Maar de worstfabrikant kan er wel heel zeker van zijn, dat ze in zijn handen zullen vallen. Hun doodvonnis is op heden onherroepelijk. De Lichte Brigade kan hen niet meer gebruiken, zelfs een degradatie naar de Veld-Artillerie is niet meer mogelijk en zou eventueel slechts uitstel van executie hebben betekend.

Het paard heeft als krijgsmakker van den mens practisch afgedaan. De Rijdende Artillerie sneuvelt straks, binnen zeer afzienbare tijd, voorgoed. Haar rest slechts één troost — ze zal niet onbetreurd vallen. Mannen zullen om haar verdwijnen vloeken — de Hemel vergeve het hun —, maar al wat vrouw is, zal een traan wegpinken, omdat er weer een stuk romantiek verdwijnt. Een krijgsman zonder paard, zonder panache of pluim, moge nog zo goed een „monteur" zijn, van de godin der liefde is hij een wel zeer trieste ridder.

HET LAND VAN SPEELGOED. Erzgebirge is het land voor de Duitse Speelgoed-Industrie en het product van hier is over over heel de wereld verspreid. Het is geen ongewone gebeurtenis in de steden van Erzgebirge een lading hobbelpaarden te zien, getrokken door twee vette koeien.

DE PREEK.

Doordat de Protestanten er toe overgingen om de Sacramenten af te schaffen, kwam als van zelf bij hen de preek sterk naar voren, werd de preek veel voornamer, ja het is zo geworden, dat de preek het hoofdbestaanddeel is van 'n protestant godsdienstoefening.

Niet zo bij ons, zeker wij zien in de preek een machtig middel om het geloof bekend te maken, om, op zo veel mogelijk pakkende wijze, de mensen op te wekken naar hun geloof te leven, om hun uit te leggen, wat het geloof nu van hen eist; van hen, nu op Curaçao in het 1938, precies onder de omstandigheden, waaronder wij nu leven, al de moeilijkheden oplossende, die vandaag aan de dag, bij hen opkomen.

Maar toch is de preek niet het hoofdbestanddeel, er is de H. Mis, de onbloedige hernieuwing van het Offer van Calvarië, die we daar volgen in de kerk, de H. Communie. M.a.w. Christus tegenwoordigheid daar in de kerk, maakt ons gaan naar een kerk, tot iets heel anders dan gaan luisteren naar een preek.

En toch laten sommige Katholieken het in hun woorden soms voorkomen, alsof ze de preek als het hoofdbestanddeel beschouwen. Men hoort uitdrukkingen als deze: „We hadden alleen maar een stil Misje, er was niet eens een preek, het was niks, geen feest voor me." Men zegt weleens, dat de Hollandse Katholieken door hun voortdurend leven naast Protestanten, een beetje Protestantse geestesgesteltenis hebben gekregen. Een voorbeeld is hun strenge opvatting over Zondagsheiliging, zonder soepelheid; maar ook dit waar we het hier over hebben. Er zou bij hen een gesteltenis zijn ontstaan, waarbij ze het laten voorkomen, alsof een godsdienstoefening voor hen geen betekenis heeft, als er geen preek bij is.

Een H. Mis zonder preek is niet goed. U ziet daar een te weinig hoge opvatting over de waarde van de H. Mis.

Iets anders is dit en dat slaat op de toestand, zoals die zich nu hier voordoet. Hier is een maar beperkte mogelijkheid om eens een preek in zijn moedertaal te horen. En wat zien we. Lopen die Hollanders daar hard naar toe? Het is waar, ze moeten er iets voor over hebben om van die enigszins beperkte gelegenheid om een preek te horen, gebruik te maken. Ze moeten er soms een knap stukje voor auto'en.

We houden vol dat de preek niet het hoofdbestanddeel is van een katholieke godsdienstoefening. Maar we geloven toch zeker, dat iemand die in zijn Curaçaose jaren maar weinig preken zou horen, er niet op vooruit zal gaan.

Het is natuurlijk moeilijk dat in zijn algemeenheid te bewijzen, dat er gevallen zullen zijn dat mensen, nooit in staat een preek te horen, in hun geloof niets verslappen, maar zelfs vooruit gaan.

Over de uitzonderingen spreken we niet en daarom hopen we, dat velen de moed hebben, om die moeilijkheden te overwinnen en toch nu en dan, minstens eens naar een preek gaan luisteren, zo mogelijk geregeld.

Br.

SPORT - RUBRIEK

Officiële Mededelingen
van
"De Curaçaose Voetbalbond".

COMPETITIE — PROGRAMMA.

MUNDO — NOBO

17 Juli 1938: A-klasse	Asiento 1 — R.C.C. 1	
17 Juli 1938: Res.A-klasse	Hollandia 2 — S.U.B.T. 2	*
24 Juli 1938A-klasse	Hercules 1 — Transvaal 1	
24 Juli 1938: Res.A-klasse	Jong Holland 2 — R.C.C. 2	*
31 Juli 1938: A-klasse	Scherpenheuvel 1 — R.C.C. 1	
31 Juli 1938: Res.A-klasse	Hollandia 2 — Hercules 2	*
7 Augs 1938:	Phoenix-beker	

RIO CANARIO

24 Juli 1938: A-klasse	Hollandia 1 — S.U.B.T. 1	
31 Juli 1938: A-klasse	Asiento 1 — Hollandia 1	
31 Juli 1938: Res.A-klasse	Jong Holland 2 — Transvaal 2	*
7 Augs 1938:	Phoenix-beker	

SCHERPENHEUVEL

17 Juli 1938: A-klasse	Scherpenheuvel 1 — Feyenoord 1	
24 Juli 1938: Res.A-klasse	Scherpenheuvel 2 — Asiento 2	
24 Juli 1938: B-klasse	Arsenal — Be Quick	*
31 Juli 1938: B-klasse	Atletico — Be Quick	
31 Juli 1938:	Atlantico — D.C.C.	*
7 Augs 1938:	Phoenix-beker	

De A-klasse wedstrijden beginnen om half vijf.
De met * aangegeven welstrijden beginnen om drie uur.
De met ** aangegeven wedstrijden beginnen om negen uur v.m.
De met % aangegeven wedstrijden zijn voor de B-klasse Zilveren Bal.

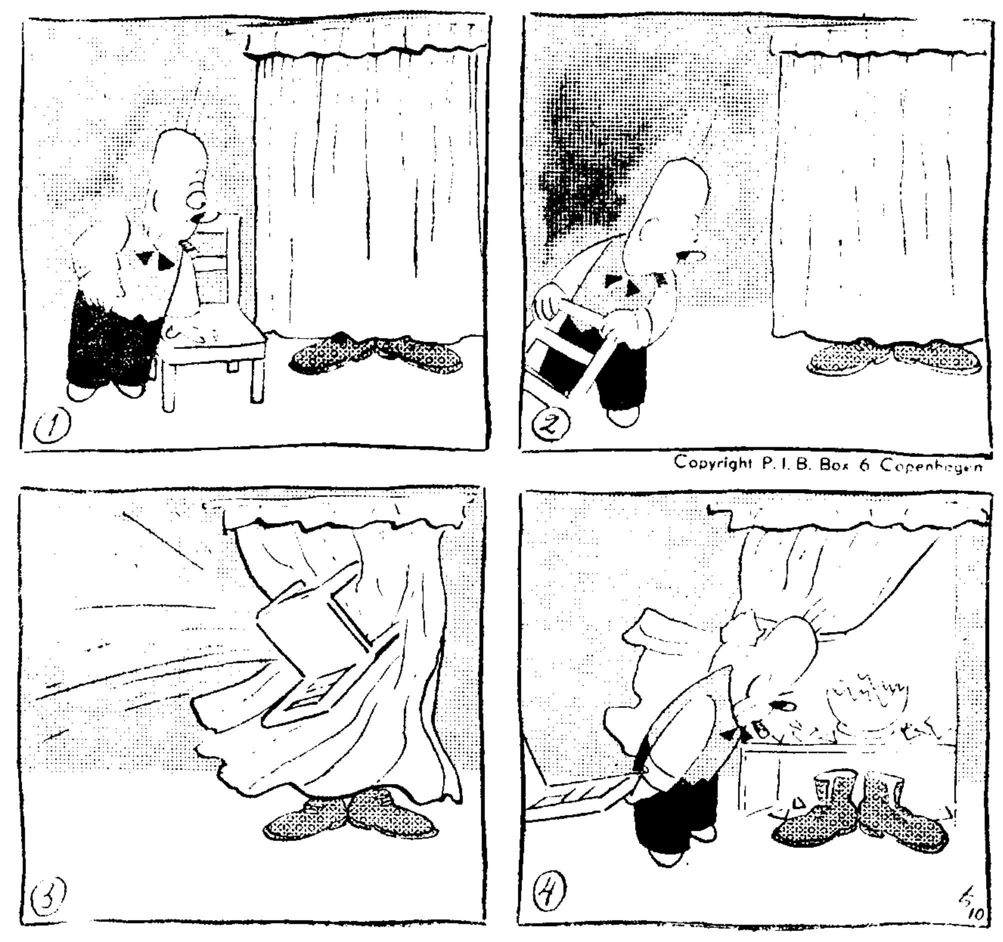
COMPETITIE-STAND

A-klasse	gesp.	gew.	gel.	verl.	doelpunten voor	doelpunten tegen	punten	gem.
Jong Holland	4	4	0	0	17	3	8	2.—
S.U.B.T.	3	3	0	0	5	0	6	2.—
Feyenoord	4	2	1	1	9	4	5	1.25
R.C.C.	4	1	2	1	7	3	4	1.—
Asiento	**2**	**0**	**2**	**0**	**4**	**4**	**2**	**1.—**
Scherpenheuvel	5	1	2	2	3	6	4	0.80
Hercules	3	0	2	1	0	4	2	0.66
Transvaal	5	0	3	2	5	10	3	0.60
Hollandia	4	0	0	4	2	18	0	0.—

Reserve A-Klasse	gesp.	gew.	gel.	verl.	doelpunten voor	doelpunten tegen	punten	gem.
Asiento 2	2	2	0	0	4	1	4	2.—
Jong Holland 2	3	2	1	0	13	2	5	1.66
Hercules	3	2	0	1	5	5	4	1.33
S.U.B.T. 2	4	1	3	0	5	4	4	1.25
Scherpenheuvel 2	3	1	1	1	6	5	3	1.—
R.C.C. 2	4	1	1	2	7	5	3	0.75
Feyenoord 2	4	1	0	3	9	16	2	0.50
Transvaal 2	2	0	0	2	2	6	0	0.—
Hollandia 2	1	0	0	1	0	5	0	0.—

B-Klasse	gesp.	gew.	gel.	verl.	doelpunten voor	doelpunten tegen	punten	gem.
Atletico	2	2	0	0	6	0	4	2.—
Jong Curaçao	4	3	1	0	7	2	7	1.75
D.C.C.	3	2	0	1	6	2	4	1.33
Arsenal	**2**	**1**	**0**	**1**	**2**	**5**	**2**	**1.—**
Hilversum	**5**	**1**	**2**	**2**	**3**	**4**	**4**	**0.80**
Sparta	2	0	1	1	2	4	1	0.50
Atlantico	3	0	1	2	1	4	1	0.33
Be Quick	3	0	1	2	0	6	1	0.33

Junior-Klasse	gesp.	gew.	gel.	verl.	doelpunten voor	doelpunten tegen	punten	gem.
R.C.C.	2	2	0	0	6	3	4	2.—
Scherpenheuvel	2	2	0	0	4	2	4	2.—
S.U.B.T.	2	0	0	2	4	7	0	0.—
Jong Holland	1	0	0	1	1	2	0	0.—
Hercules	1	0	0	1	0	1	0	0.—

ADAMSON EN DE INBREKER.